

UNIwersytet
ŁÓDZKI

Profesor

Jean-Pierre Majoral

Profesor Jean-Pierre Majoral należy do grona wybitnych uczonych francuskich uprawiających z wielkim powodzeniem badania naukowe lokujące się na pograniczu chemii, biologii oraz medycyny. Urodził się 18 lipca 1941 r. w Montauban, w południowej Francji. Studia chemiczne ukończył na Uniwersytecie im. Paula Sabatiera w Tuluzie, gdzie w 1973 r. uzyskał stopień doktora nauk chemicznych na podstawie dysertacji poświęconej problemom syntezy związków fosforu. W 1972 r., jeszcze przed obroną pracy doktorskiej, został zatrudniony na stanowisku badawczym w Laboratorium Chemii Koordynacyjnej CNRS w Tuluzie, gdzie przeszedł wszystkie szczeble kariery zawodowej aż do uzyskania stanowiska Directeur de Recherche Classe Exceptionnelle. Od czasu obligatoryjnego przejścia na emeryturę w 2007 r. pracuje nadal jako Directeur de Recherche CNRS Emerite. W latach 1997–2007 był współtwórcą Francusko-Polskiego Laboratorium LEA, działającego na Uniwersytecie w Tuluzie. Jest współzałożycielem dwóch firm: Dendris (2009) oraz Biodendrimer International (2011), zajmujących się komercjalizacją wyników badań prowadzonych w jego zespole.

Główne obszary zainteresowań naukowych prof. Majorala obejmują szeroko rozumiane zagadnienia chemii związków heteroatomowych, w tym przede wszystkim związków fosforoorganicznych. Międzynarodową sławę zdobył,

opracowując metodę syntezy fosforoorganicznych dendrymerów o bardzo wysokich ciężarach cząsteczkowych i najwyższej, jak dotąd, liczbie generacji, metodę umożliwiającą pełną kontrolę ich struktury i topologii. Ma to ogromne znaczenie przy próbach zastosowań biologicznych i medycznych struktur dendrymerycznych. Zespół kierowany przez prof. Majorała zsyntezował ponad tysiąc dendrymerów fosforoorganicznych różniących się wielkością, morfologią i topologią cząsteczek. Profesor Majorał nie poprzestał jedynie na syntezie kolejnych dendrymerów, lecz rozpoczął aktywne poszukiwania możliwości zastosowania tych struktur w biologii i medycynie. W tym obszarze prof. Majorał od dwudziestu lat współpracuje z biologami z Wydziału Biologii i Ochrony Środowiska UŁ. Badania dotyczą szeroko pojętej biologicznej aktywności „dendrymerów Majorała”, w tym ich oddziaływania z różnymi biomolekułami (białkami, kwasami nukleinowymi), błonami biologicznymi oraz badania genotoksyczności i cytotoksyczności, w celu wykazania ich przydatności w spersonalizowanej ukierunkowanej terapii. Profesor Majorał współpracuje także z pracownikami Wydziału Chemii UŁ oraz z wieloma zespołami Centrum Badań Molekularnych i Makromolekularnych PAN w Łodzi. Wynikiem tej współpracy są liczne wspólne publikacje naukowe zamieszczone w prestiżowych czasopismach chemicznych i biologicznych, staże łódzkich doktorantów oraz pracowników naukowych na Uniwersytecie w Tuluzie, w tym także wspólnie realizowane projekty międzynarodowe. Profesor Majorał był zawsze wspaniałym gospodarzem, poświęcającym mnóstwo czasu zarówno służbowego, jak i prywatnego, aby pobyty naszych kolegów w Tuluzie uczynić nie tylko efektywnymi naukowo, lecz także pełnymi innych wrażeń, poprzez organizowanie obcowania z kulturą i sztuką francuską. Był też partnerem w kilku realizowanych na Wydziale Biologii i Ochrony Środowiska UŁ projektach międzynarodowych: COST TD0802, IRSES „NANOGENE”, POLONIUM.

Dorobek naukowy prof. Majorała jest imponujący i w chwili obecnej liczy ponad sześćset publikacji, czterdzieści dwa patenty, piętnaście rozdziałów w książkach i pięć publikacji zwartych. Prace te były cytowane ponad szesnaście tysięcy razy, a wartość indeksu Hirscha według bazy Web of Science wynosi $h = 66$.

Badania prof. Majorała zostały docenione przez społeczność międzynarodową przyznaniem mu wielu prestiżowych nagród i wyróżnień, w tym m.in.:

Honorowego Członkostwa Polskiego Towarzystwa Chemicznego, Członka Zagranicznego Polskiej Akademii Nauk, Członkostwa Niemieckiej Akademii Nauk, nagrody Fundacji von Humboldta, nagrody Francuskiego Towarzystwa Chemicznego, nagrody „Wittig-Grignard” Niemieckiego Towarzystwa Chemicznego, nagrody „Catalan-Sabatier” Królewskiego Towarzystwa Chemicznego Hiszpanii.

Oprac. prof. dr hab. Maria Bryszewska

